

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 191/04-43

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. februára 2005 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Eduarda Bárányu a Lajosa Mészárosu prerokoval prijatú sťažnosť P. S., B., zastúpeného advokátom JUDr. M. A., Advokátska kancelária, B., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 247/91 a Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 438/00 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 247/91 a Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 438/00 p o r u š i l i právo P. S., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prerokovanie vecí v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. P. S. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 50 000 Sk (slovom päťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. P. S. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. P. S. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 10 400 Sk (slovom desatisícštyristo slovenských korún), ktorú je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť jeho advokátovi JUDr. M. A., B., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 26. októbra 2004 č. k. I. ÚS 191/04-13 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť P. S., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 247/91 a Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 438/00.

1. 1. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že:

„1. Sťažovateľ podal 20. decembra 1990 na Obvodný súd Bratislava I návrh na konanie – žalobu o zaplatenie autorskej odmeny.

2. Odvolací Krajský súd Bratislava zrušil 3 rozsudky prvostupňového súdu!

3. Negatívny vplyv na trvanie súdneho sporu má i skutočnosť, že sa v ňom vystriedali:

- a) 3 sudcovia prvostupňového súdu, 4 sudcovia druhostupňového súdu, 1 sudca Najvyššieho súdu SR, t. j. 8 sudcov sa muselo so spisom vždy odznova oboznamovať.
- b) 4 právni zástupcovia odporkyne. Súd sa s ich účelovými zmenami adries náležite nevysporiadal a nevyužil možnosť doručenia predvolaní súdnym doručovateľom priamo odporkyni, ktorá býva priamo oproti Justičnému palácu.

4. V celom konaní boli 3-krát oficiálne priznané neodôvodnené prieťahy. Napriek písomnému prísľubu predsedu príslušného súdu i Ministerstva spravodlivosti SR neboli prijaté žiadne účinné opatrenia k ich odstráneniu.

5. Odvolací Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 20 Co 392/98 z 9. apríla 1999 rozhodol, že odporkyňa konania je povinná zaplatiť navrhovateľovi konania – sťažovateľovi autorskú odmenu, úroky z omeškania a nahradiť trovy konania.

6. 20. apríla 1999 odporkyňa konania podala proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 20 Co 392/98 z 9. apríla 1999 dovolanie.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom 2 Cdo 59/2000 z 30. novembra 2000 zrušil uvedený rozsudok Krajského súdu v Bratislave a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

8. Pojednávania pred Krajským súdom v Bratislave boli vytyčené na 17. januára 2002, 9. mája 2002 a 20. júna 2002. Od posledného uvedeného pojednávania Krajský súd v Bratislave nekoná. (...)“

1. 2. Dňa 26. januára 2005 bolo ústavnému súdu doručené podanie sťažovateľa označené ako „Rozšírenie sťažnosti“, z ktorého vyplynulo, že:

«Sťažnosť zo dňa 22. 12. 2003 (...) sťažovateľ P. S., B. dopĺňa námietkou porušenia svojho základného práva priznaného mu čl. 46 ods. 3, čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu – „Každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo ... prejednaná ... súdom ...“

Nespravodlivé vedenie a rozhodnutie súdneho konania v súčasnosti sp. zn. 17 Co 438/00 Krajského súdu Bratislava preukazujem o. i. skutočnosťami uvedenými v dovolaní na Najvyšší súd Slovenskej republiky. (...)

Sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky vydal nález a rozhodol takto:

- 1.) postupom Okresného súdu Bratislava 1 sp. zn. 11 C 247/91 a Krajského súdu Bratislava sp. zn. 17 Co 438/00 základné právo sťažovateľa P. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky porušené bolo.
- 2.) postupom Okresného súdu Bratislava 1, sp. zn. 11 C 247/91 a Krajského súdu Bratislava sp. zn. 17 Co 438/00 základné právo sťažovateľa P. S. na spravodlivé prerokovanie a rozhodnutie veci podľa čl. 46, čl. 47 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené bolo.
- 3.) sťažovateľovi P. S. priznáva primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy v čiastke 6 miliónov Sk, ktoré je mu Okresný súd Bratislava 1 a v čiastke 4 milióny Sk, ktoré je mu Krajský súd Bratislava povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- 4.) Okresný súd Bratislava 1 a Krajský súd Bratislava je povinný nahradiť sťažovateľovi P. S. trovy konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky za právne úkony do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky na účet komerčného právnika JUDr. M. A. v zmysle špecifikácie podľa listu zo dňa 18. 1. 2005.

Pre odôvodnenie finančného zadosťučinenia sťažovateľ uplatňuje zohľadnenie:

a.) časového hľadiska – jednoduchá kauza, v ktorej si sťažovateľ uplatňuje autorskú odmenu za ním vytvorené, publikované a odberateľom uhradené jeho dielo, čo si privlastnila odporkyňa, trvá 15-ty rok!!!

b.) záujmového hľadiska - odporkyňa dlhodobo zadržuje a ekonomicky využíva sťažovateľovu autorskú odmenu. Sťažovateľ sa od r. 1990 doposiaľ bezvýsledne domáha svojho majetku, čo finančne poškodzuje sťažovateľa i jeho rodinu.

c.) zlyhanie právnej ochrany – spôsob vedenia rozhodnutia súdneho sporu súdmi Slovenskej republiky všetkých stupňov špecifikované v dovolaní (...) preukazuje jednostrannú favorizáciu odporkyne a systematické dlhodobé porušovanie ústavných práv sťažovateľa, zlyhanie právneho systému Slovenskej republiky v danej veci.

d.) existenčného hľadiska – dlhodobý súdny spor negatívne ovplyvnil profesný život sťažovateľa, z existenčných dôvodov zabezpečenia rodiny musel sťažovateľ zmeniť profesiu.

e.) zdravotné hľadisko – 15 rokov trvajúci súdny spor má negatívny následok na zdravotný stav sťažovateľa, spôsobil tiež dlhodobú psychickú traumu sťažovateľovi i jeho rodine.

f.) finančná ujma – finančné náklady 15 rokov trvajúceho právneho zastupovania spôsobujú sťažovateľovi i jeho rodine značnú finančnú ujmu.»

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho podpredsedníčkou JUDr. T. R., listom z 20. decembra 2004 sp. zn. Spr. 2051/96, krajský súd, zastúpený jeho podpredsedom JUDr. T. K., listom z 29. novembra 2004 sp. zn. Spr. 3495/1997 a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedeným vyjadreniam okresného súdu a krajského súdu z 23. apríla 2004.

2. 1. Podpredsedníčka okresného súdu podala podrobnú chronológiu úkonov vykonaných okresným súdom v danej veci od januára 1998 a v relevantnej časti svojho vyjadrenia uviedla, že:

„(...) dovoľujem si Vám (...) oznámiť, že netrvám na ústnom prejednaní doručenej ústavnej sťažnosti. (...)

Vzhľadom na pretrvávajúce kritické personálne obsadenie sudcov na občianskoprávnom úseku Okresného súdu Bratislava I a pretrvávajúci poddimenzovaný stav sudcov, ktorý k dnešnému dňu trvá, vo veci musím konštatovať, že objektívny prieťah v konaní bol zavinený touto skutočnosťou ako i samotným predmetom konania a s tým sa viažucou obtiažnosťou prejednávanej veci.

Subjektívne zavinenie konajúcich zákonných sudkýň zistené nebolo. Vzhľadom na predmet sporu ako i skutočnosť, že v oddelení 11 C bol vybavovaný neúmerne vysoký stav pridelených vecí popri priemernom mesačnom nápade nových vecí, súd vo veci konal bez zbytočných a ním zavinených prieťahov.

(...) dovoľujem si Vás požiadať, aby boli vzaté uvedené skutočnosti na vedomie a sťažovateľovi nebolo priznané finančné zadostučinenie a to z dôvodu, že k zavinenému prieťahu v konaní zo strany konajúcich sudkýň nedošlo a na konanie súdu v predmetnej veci mali vplyv objektívne skutočnosti (pretrvávajúci nízky počet sudcov tunajšieho súdu).“

2. 2. Podpredseda krajského súdu poukázal na odpovede tohto súdu, ktorými reagoval na sťažnosti sťažovateľa podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“) v znení neskorších predpisov a v relevantnej časti svojho vyjadrenia uviedol, že:

„(...) máme za to, že v konaní odvolacieho súdu sp. zn. 17 Co 438/00 nedošlo k zbytočným prietahom.

Predmetný spor charakterizuje právna zložitosť, pretože účastníci konania sú nielen v autorskoprávnom vzťahu, ako aj v obchodnoprávnom vzťahu. Určité pozdržanie spôsobilá súdna znalkyňa PhDr. H. V., CSc. z odboru umelecké diela, odvetvie výtvarné umenie. Vo veci bola znalkyňa ustanovená dňa 22. októbra 2002, avšak znalecký posudok predložila súdu po viacerých urgenciách dňa 11. novembra 2003. Z uvedeného dôvodu jej bola uložená bývalou predsedníčkou krajského súdu písomná výstraha.

Dňa 19. februára 2004 sa uskutočnilo odvolacie pojednávanie, ktoré bolo odročené na deň 29. apríla 2004, s tým, že odvolací senát uložil právnemu zástupcovi odporcu, aby v lehote do 10 dní založil do súdneho spisu vyjadrenie, či trvá na protinávhrhu o vyplatenie 92 800.- Sk a súčasne uložil navrhovateľovi, aby v lehote 3 dní založil do spisu rovnopis písomného vyjadrenia za účelom jeho doručenia zástupcovi odporcu. Dňa 29. apríla 2004 odvolací senát odročil pojednávanie na deň 24. júna 2004 z dôvodu, že o to požiadal navrhovateľ, pretože odchodom členky odvolacieho senátu JUDr. M. do starobného dôchodku došlo k zmene zloženia odvolacieho senátu a navrhovateľ sa potreboval o tejto skutočnosti poradiť so svojím právnym zástupcom, ktorý nebol prítomný na pojednávaní. Dňa 24. júna 2004 odvolací senát odročil pojednávanie na deň 01. júla 2004 z dôvodu podrobnejšieho oboznámenia sa s dokladmi založenými navrhovateľom na pojednávaní do spisu. Na pojednávaní dňa 01. júla 2004 odvolací senát vyhlásil rozsudok. Dňa 26. júla 2004 predseda senátu požiadal predsedu súdu o predĺženie lehoty na písomné vypracovanie rozsudku z dôvodu veľkého počtu nevybavených odvolacích vecí a obtiažnosť rozhodnutia. Predseda súdu predĺžil lehotu do 31. augusta 2004. Dňa 31. augusta 2004 predseda senátu požiadal predsedu súdu o ďalšie predĺženie lehoty z dôvodu pretrvávania pôvodne uvedených dôvodov ako aj nutnosť dodatočného naplánovaného čerpania dovolenky. Predseda súdu opätovne predĺžil lehotu v zmysle § 158 ods. 3 Občianskeho súdneho

poriadku do 15. septembra 2004. Písomne vypracovaný rozsudok bol predložený spisovej kancelárii na opis dňa 20. septembra 2004. Po opise a následnej kontrole bol rozsudok dňa 27. októbra 2004 vyexpedovaný na prvostupňový súd. (...)

Krajský súd v Bratislave netrvá na ústnom pojednávaní“.

2. 3. Právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku k uvedeným vyjadreniam uviedol, že:

«1. K stanovisku Krajského súdu v Bratislave:

Nie je pravdivé tvrdenie, že „predmetný spor charakterizuje právna zložitosť“. Ide o celkom jednoduchú kauzu, kde všetky právne významné skutočnosti sú preukázané listinnými dôkazmi a svedeckými výpoveďami, ktoré sú založené v súdnom spise. Ale bez ohľadu na súdmi uvádzanú zložitosť kauzy, nie je mysliteľné aby súdy konali viac ako 14 rokov o vyplatenie autorskej odmeny. Už sám fakt, že znalkyňa bola ustanovená súdom po 12 rokoch jednoznačne preukazuje ako súdy postupovali v tomto konkrétnom prípade.

A na preukázanie odbornosti s akou bol vypracovaný znalecký posudok, vo fotokópii predkladám uvedený znalecký posudok.

Zároveň vo fotokópiách predkladám Ústavnému súdu Slovenskej republiky vyjadrenie Obvodného súdu Bratislava I zo 7. februára 1994 sp. zn. Spr. 911/93 a z 30. mája 1994 sp. zn. Spr. 54/94. Už v roku 1993 a 1994 prvostupňový súd uznal priedahy v súdnom konaní po 3 – 4 rokoch, pričom Krajský súd v Bratislave po 14 rokoch tvrdí, „že v konaní odvolacieho súdu sp. zn. 17 Co 438/00 nedošlo k zbytočným priedahom“.

2. K stanovisku Okresného súdu Bratislava I:

Hoci Okresný súd Bratislava I uznáva, že „objektívny priedah v konaní bol zavinený touto skutočnosťou“ (pretrvávajúci poddimenzovaný stav sudcov) „ako i samotným predmetom konania a s tým sa viažucou obtiažnosťou prejednávanej veci“, opakovane používa na ospravedlnenie priedahov v konaní neudržateľné tvrdenie o obtiažnosti prejednávanej veci.

Ak v stanovisku Okresného súdu Bratislava I sa uvádza, že „subjektívne zavinenie konajúcich zákonných sudkýň zistené nebolo“ a že „súd vo veci konal bez zbytočných a ním zavinených priedahov“, bolo by určite zaujímavé vedieť, čím teda bolo spôsobené 14 ročné konanie.

Aj pre protiargumentáciu voči stanovisku Okresného súdu Bratislava I sú vo fotokópiách priložené vyjadrenie Obvodného súdu Bratislava I zo 7. februára 1994 sp. zn. Spr. 911/93 a z 30. mája 1994 sp. zn. Spr. 54/94. (...)

Na ústnom pojednávaní sťažovateľ netrvá, pričom toto vyjadrenie je zároveň v súlade s bodom V. podanej sťažnosti. (...)

Trovy právneho zastúpenia si uplatňujem vo výške 10.400,- Sk (slovom desaťtisíc štyristo slovenských korún) a tieto možno poukázať na číslo účtu, ktorý vedie Slovenská sporiteľňa.

(...) Návrh rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý je uvedený v bode VII. sťažnosti, v súlade s pokynom sťažovateľa mením takto:

1. Bod b), podbod bb) znie: „bb) čl. 127 ods. 3 Ústavy priznal sťažovateľovi peňažné zadosťučinenie 4.000.000,- Sk, ktoré Krajský súd v Bratislave je povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia“,

2. Dopĺňam o nový bod c), ktorý znie: „c) Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť trovy konania 10.400,- Sk (slovom desaťtisícštyristo slovenských korún) na účet advokáta JUDr. M. A. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.»

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03).

II.

1. Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 247/91 a stav konania vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 17 Co 438/00 najmä po 15. februári 1993, pretože ústavný súd chráni ústavnosť spôsobom, ktorý upravuje ústava a zákon o ústavnom súde, pričom zákon o ústavnom súde nadobudol účinnosť 15. februára 1993 a neobsahuje ustanovenie o spätnej účinnosti, preto ústavný súd nemá oprávnenie konať a rozhodovať o porušení práv fyzickej alebo právnickej osoby, ku ktorému došlo pred 15. februárom 1993 (napr. I. ÚS 81/03, I. ÚS 100/03):

Dňa 20. decembra 1990 podal sťažovateľ na okresnom súde (predtým Obvodný súd Bratislava 1) žalobný návrh proti Ing. D. M. z B. (ďalej len „odporkyňa“) na vyplatenie autorskej odmeny a navrhol tiež vydanie predbežného opatrenia. Podanie bolo spočiatku evidované pod sp. zn. 7 Nc 685/90.

Dňa 11. februára 1991 súd vydal uznesenie č. k. 7 Nc 685/90-9, ktorým návrhu sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia vyhovel.

Dňa 1. marca 1991 odporkyňa doručila okresnému súdu odvolanie proti uvedenému rozhodnutiu o predbežnom opatrení.

Dňa 4. apríla 1991 bol spis predložený krajskému súdu (predtým Mestský súd v Bratislave), aby rozhodol o uvedenom odvolaní odporkyne.

Dňa 16. mája 1991 sťažovateľ svoj návrh na vydanie predbežného opatrenia z 20. decembra 1990 zobral späť a súčasne doručil okresnému súdu „nový“ návrh na vydanie predbežného opatrenia.

Dňa 17. mája 1991 krajský súd uznesením č. k. 7 Co 106/91- 28 pripustil späťvzatie prvého návrhu sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia. Spis bol okresnému súdu vrátený 24. mája 1991.

Dňa 7. júna 1991 okresný súd uznesením č. k. 7 Nc 685/90-30 návrhu sťažovateľa zo 16. mája 1991 na vydanie predbežného opatrenia vyhovel.

Dňa 2. júla 1991 podala odporkyňa proti uvedenému rozhodnutiu odvolanie.

Dňa 22. júla 1991 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaní odporkyne proti uzneseniu okresného súdu č. k. 7 Nc 685/90-30.

Dňa 14. augusta 1991 krajský súd uznesením č. k. 12 Co 242/91-36 uvedené rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil. Spis bol okresnému súdu vrátený 3. septembra 1991 a následne bol zaevidovaný pod sp. zn. 11 C 247/91.

Na 24. septembra 1991 bolo vo veci nariadené pojednávanie, ktoré však pre neúčast' odporkyne bolo odročené na 15. október 1991.

Dňa 15. októbra 1991 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 12. november 1991.

Dňa 12. novembra 1991 bolo vo veci pojednávanie, ktoré sa odročilo na 3. december 1991.

Dňa 3. decembra 1991 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito.

Dňa 12. februára 1992 bolo vo veci pojednávanie, ktoré sa odročilo na 17. marec 1992.

Dňa 17. marca 1992 bolo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 14. apríl 1992.

Dňa 24. apríla 1992 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 20. máj 1992, tento termín pojednávania bol však telegraficky zrušený.

Dňa 22. júna 1992 bol nariadený pokračujúci termín pojednávania na 11. august 1992.

Dňa 11. augusta 1992 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 13. október 1992.

Dňa 22. augusta 1992 sťažovateľ doručil súdu „*Návrh na predbežné opatrenie a doplnenie a upresnenie návrhu na začatie konania*“.

Dňa 16. októbra 1992 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom okresný súd uznesením pripustil rozšírenie žalobného návrhu. Pojednávanie bolo odročené na 10. december 1992.

Dňa 20. októbra 1992 podala odporkyňa odvolanie proti rozhodnutiu okresného súdu o pripustení rozšírenia návrhu.

Dňa 23. decembra 1992 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaní odporkyne proti uzneseniu okresného súdu zo 16. októbra 1992.

Dňa 30. decembra 1992 krajský súd uznesením č. k. 10 Co 267/92-124 potvrdil uvedené napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa. Spis bol okresnému súdu vrátený 29. januára 1993.

Dňa 15. februára 1993 konajúca sudkyňa dala úpravou kancelárii súdu pokyn, aby uznesenie krajského súdu č. k. 10 Co 267/92-124 bolo doručené účastníkom konania.

Dňa 26. marca 1993 Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) požiadalo o predloženie predmetného spisu s poukazom na ustanovenie § 9 ods. 1 a § 12 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej správe súdov.

Dňa 22. apríla 1993 ministerstvo spravodlivosti vrátilo spis okresnému súdu.

Dňa 22. júla 1993 konajúca sudkyňa nariadila pojednávanie na 12. október 1993.

Dňa 12. októbra 1993 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 4. november 1993.

Dňa 4. novembra 1993 bolo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito.

Dňa 13. mája 1994 konajúca sudkyňa nariadila pojednávanie na 14. jún 1994.

Dňa 14. júna 1994 bolo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 28. jún 1994.

Dňa 28. júna 1994 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 12. júl 1994.

Pojednávanie nariadené na 12. júl 1994 bolo odročené na 22. september 1994 z dôvodu neprítomnosti účastníkov konania.

Dňa 22. septembra 1994 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 27. september 1994 za účelom vyhlásenia rozsudku.

Dňa 27. septembra 1994 okresný súd rozsudkom č. k. 11 C 247/91-153 rozhodol tak, že konanie sčasti zastavil a vo zvyšku návrh zamietol.

Dňa 21. novembra 1994 sťažovateľ doručil okresnému súdu odvolanie proti uvedenému rozhodnutiu.

Dňa 9. januára 1995 konajúca sudkyňa dala úpravou kancelárii súdu pokyn, aby odvolanie sťažovateľa bolo doručené odporkyni za účelom zaujatia písomného stanoviska k tomuto odvolaniu.

Dňa 21. februára 1995 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu č. k. 11 C 247/91-153.

Dňa 28. apríla 1995 krajský súd uznesením č. k. 8 Co 58/95-167 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Spis bol okresnému súdu vrátený 6. júna 1995.

Dňa 26. júna 1995 konajúca sudkyňa vyzvala právneho zástupcu sťažovateľa na predloženie písomností - dôkazov. Sťažovateľ uvedenej výzve vyhovel 6. júla 1995.

Dňa 8. januára 1996 konajúca sudkyňa nariadila pojednávanie na 15. február 1996.

Dňa 15. februára 1996 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 5. marec 1996.

Pojednávanie určené na 5. marec 1996, 18. apríl 1996 a 23. máj 1996 bolo odročené z dôvodu neprítomnosti odporkyne.

Dňa 29. mája 1996 konajúca sudkyňa nariadila pojednávanie na 27. jún 1996.

Dňa 27. júna 1996 bolo vo veci pojednávanie, ktoré sa odročilo na 11. júl 1996.

Pojednávanie nariadené na 11. júl 1996 bolo odročené na 24. september 1996 z dôvodu neúčasti odporkyne.

Pojednávanie nariadené na 24. september 1996 bolo odročené na 24. október 1996 z dôvodu neprítomnosti zákonnej sudkyne, ktorá sa zúčastnila zasadnutia Súdnej rady Slovenskej republiky.

Dňa 24. októbra 1996 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 19. november 1996 s tým, že sťažovateľ oznámi do troch dní adresu odborníka v oblasti výtvarného umenia za účelom nariadenia znaleckého dokazovania.

Dňa 19. novembra 1996 bolo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 10. december 1996.

Dňa 9. decembra 1996 bol vykonaný výsluch odporkyne v jej byte z dôvodu jej dlhodobej práceneschopnosti.

Dňa 10. decembra 1996 bolo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 16. január 1997.

Dňa 16. januára 1997 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 21. január 1997 za účelom vyhlásenia rozsudku.

Dňa 21. januára 1997 bol vo veci vyhlásený rozsudok č. k. 11 C 247/91-225, podľa ktorého bola odporkyňa zaviazaná sťažovateľovi zaplatiť 193 400 Sk s prísl., pričom protinávrh odporkyne sa zamietol.

Dňa 19. februára 1997 konajúca sudkyňa požiadala predsedu okresného súdu o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozsudku. Predmetná lehota bola predĺžená do 25. februára 1997. Konajúca sudkyňa vyhotovila rozsudok 25. februára 1997.

Dňa 11. marca 1997 právny zástupca sťažovateľa zahlásil proti uvedenému rozsudku odvolanie.

Dňa 12. marca 1997 podala odporkyňa proti predmetnému rozsudku odvolanie.

Dňa 26. marca 1997 sťažovateľ doručil okresnému súdu odôvodnenie svojho odvolania.

Dňa 30. mája 1997 súd vyzval sťažovateľa a odporkyňu na zaplatenie súdneho poplatku z odvolania.

Dňa 13. júna 1997 sťažovateľ požiadal okresný súd o oslobodenie od súdnych poplatkov.

Dňa 26. augusta 1997 súd vykonal informatívny výsluch sťažovateľa.

Dňa 27. augusta 1997 uznesením č. k. 11 C 247/91-253 okresný súd priznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov.

Dňa 23. októbra 1997 bol spis doručený krajskému súdu, aby rozhodol o podaných odvolaniach účastníkov konania proti rozsudku č. k. 11 C 247/91-225.

Dňa 23. januára 1998 krajský súd uznesením č. k. 30 Co 313/97-263 napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Spis bol okresnému súdu vrátený 17. februára 1998.

Dňa 23. marca 1998 konajúca sudkyňa nariadila vo veci pojednávanie na 23. apríl 1998.

Dňa 23. apríla 1998 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok č. k. 11 C 247/91-274. Odporkyňa bola zaviazaná zaplatiť sťažovateľovi 193 400 Sk s prísl. Vo zvyšnej časti bol návrh zamietnutý, resp. zastavený a taktiež bol zamietnutý vzájomný návrh odporkyne.

Dňa 16. júna 1998 odôvodnil sťažovateľ svoje zahlásené odvolanie a 23. septembra 1998 podala odporkyňa odvolanie proti rozsudku okresného súdu č. k. 11 C 247/91-274.

Dňa 12. októbra 1998 súd vyzval sťažovateľa, aby sa vyjadril k odvolaniu odporkyne. Sťažovateľ výzve vyhovel 3. novembra 1998.

Dňa 24. novembra 1998 bol spis doručený krajskému súdu, aby rozhodol o podaných odvolaniach účastníkov konania proti rozsudku č. k. 11 C 247/91-274.

Dňa 29. januára 1999 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie pred odvolacím súdom, ktoré bolo odročené na neurčito.

Dňa 11. februára 1999 odporkyňa doručila krajskému súdu svoje vyjadrenie podľa procesného uznesenia krajského súdu z 29. januára 1999.

Dňa 1. marca 1999 konajúci sudca nariadil odvolacie pojednávanie na 9. apríl 1999.

Dňa 9. apríla 1999 bolo vo veci pojednávanie, na ktorom krajský súd rozsudkom č. k. 20 Co 392/98-310 napadnutý rozsudok zmenil tak, že odporkyňu zaviazal zaplatiť sťažovateľovi 960 000 Sk s prísl. Výrok napadnutého rozsudku, ktorým bol zamietnutý vzájomný návrh, zrušil a rozhodol aj o trovách konania.

Spis bol okresnému súdu vrátený 4. júna 1999.

Dňa 16. júna 1999 konajúca sudkyňa dala úpravou kancelárii okresného súdu pokyn, aby bolo ostatné rozhodnutie krajského súdu doručené účastníkom konania.

Dňa 22. júla 1999 boli účastníci konania vyzvaní, aby zaplatili súdne poplatky za odvolanie zo 16. júna 1998.

Dňa 20. júla 1999 podala odporkyňa dovolanie proti právoplatnej časti rozsudku krajského súdu č. k. 20 Co 392/98-310.

Dňa 2. augusta 1999 sťažovateľ podal odvolanie proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bol zviazaný na úhradu súdnych poplatkov za odvolanie zo 16. júna 1998.

Dňa 16. augusta 1998 uznesením č. k. 11 C 247/91-358 súd zrušil svoje rozhodnutie z 22. júla 1999 vo veci súdneho poplatku za odvolanie sťažovateľa.

Dňa 17. augusta 1999 sťažovateľ zaujal písomné stanovisko k dovolaniu odporkyne.

Dňa 6. septembra 1999 podala odporkyňa žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov.

Dňa 12. novembra 1999 súd uznesením č. k. 11 C 247/91-371 priznal odporkyňi oslobodenie od súdnych poplatkov.

Dňa 25. novembra 1999 podal sťažovateľ odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 11 C 247/91-371.

Dňa 20. decembra 1999 odporkyňa zaujala stanovisko k vyjadreniu sťažovateľa zo 17. augusta 1999.

Dňa 21. januára 2000 bol krajskému súdu predložený spis, aby rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 11 C 247/91-371.

Dňa 31. januára 2000 krajský súd uznesením č. k. 19 Co 18/00-379 uvedené odvolanie sťažovateľa odmietol. Spis bol okresnému súdu vrátený 21. februára 2000.

Dňa 6. apríla 2000 konajúca sudkyňa dala úpravou kancelárii okresného súdu pokyn, aby uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo doručené účastníkom konania.

Dňa 11. mája 2000 bol spis predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), aby rozhodol o dovolaní odporkyne.

Dňa 30. novembra 2000 najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Cdo 59/2000 zrušil rozsudok krajského súdu z 9. apríla 1999 sp. zn. 20 Co 392/98 vo výroku, ktorým bola odporkyni uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľovi 960 000 Sk s prísl., a vo výroku o trovách konania a vec vrátil krajskému súdu v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie. Spis bol krajskému súdu vrátený 21. decembra 2000 a bol zaevidovaný pod sp. zn. 17 Co 438/00.

Dňa 26. apríla 2001 konajúca sudkyňa krajského súdu nariadila vo veci pojednávanie na 28. máj 2001.

Dňa 28. mája 2001 sa uskutočnilo na krajskom súde pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že sťažovateľovi sa uložila povinnosť vypracovať podanie k predmetnej veci v zmysle záverov rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 59/2000.

Dňa 21. júna 2001 bolo krajskému súdu doručené písomné stanovisko sťažovateľa v zmysle ostatného uznesenia o odročení pojednávania.

Dňa 26. júna 2001 konajúci sudca krajského súdu dal úpravou kancelárii pokyn, aby uvedené stanovisko bolo doručené odporkyni.

Dňa 8. augusta 2001 sa odporkyňa písomne vyjadrila k stanovisku sťažovateľa z 21. júna 2001.

Dňa 11. októbra 2001 konajúci sudca nariadil pojednávanie vo veci na 17. január 2002.

Dňa 24. októbra 2001 bola krajskému súdu doručená námietka sťažovateľa o predpojatosti sudcu (predsedu senátu) JUDr. M. D.

Dňa 5. decembra 2001 bol spis doručený najvyššiemu súdu, aby rozhodol o uvedenej námietke predpojatosti.

Dňa 17. januára 2002 sa pojednávanie odročilo na neurčito, pretože sa z najvyššieho súdu dovedy nevrátil predmetný spis.

Dňa 31. januára 2002 najvyšší súd uznesením č. k. Nc 196/01-414 nevyhlásil predsedu senátu krajského súdu JUDr. M. D. z pojednávania a rozhodovania veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 17 Co 438/00 (vec okresného súdu sp. zn. 11 C 247/91). Spis bol krajskému súdu vrátený 22. februára 2002.

Dňa 26. februára 2002 bolo nariadené pojednávanie na 9. máj 2002.

Dňa 9. mája 2002 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 20. jún 2002 za účelom ďalšieho dokazovania.

Dňa 13. mája 2002 bolo doručené krajskému súdu podanie sťažovateľa, v ktorom reagoval na ostatné uznesenie krajského súdu o odročení pojednávania.

Dňa 15. mája 2002 oznámila odporkyňa krajskému súdu mená svedkov, ktorých navrhla vo veci vypočuť.

Dňa 21. mája 2002 bolo krajskému súdu doručené „*Doplnenie vyjadrenia odporkyne*“.

Dňa 22. mája 2002 dal konajúci sudca úpravou kancelárie krajského súdu pokyn, aby bolo uvedené doplnenie vyjadrenia odporkyne doručené sťažovateľovi.

Dňa 20. júna 2002 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom „*vyžiadania si stanoviska od ochranného zväzu autorského, resp. LITA a v prípade potreby za účelom nariadenia znaleckého dokazovania*“.

Dňa 28. augusta 2002 sa konajúci predseda senátu obrátil na LITA, ochrannú autorskú spoločnosť, s požiadavkou „*o oznámenie mena a adresy bydliska fyzickej osoby alebo sídla právnickej osoby, ktorá by mohla vystupovať v konaní v postavení konzultanta súdneho znalca (...)*“.

Dňa 26. septembra 2002 krajský súd urgoval odpoveď ochrannej autorskej spoločnosti LITA.

Dňa 1. októbra 2002 LITA, ochranná autorská spoločnosť, oznámila krajskému súdu meno osoby, ktorá „*by mohla vystupovať*“ pri vypracovaní znaleckého posudku v danej veci.

Dňa 22. októbra 2002 krajský súd uznesením č. k. 17 Co 438/00-449 nariadil vo veci znalecké dokazovanie.

Dňa 11. novembra 2002 bolo doručené krajskému súdu podanie sťažovateľa „*pripomienka (námetka) navrhovateľa k osobe znalkyne*“.

Dňa 22. novembra 2002 odporkyňa podala odvolanie proti uvedenému uzneseniu v časti o povinnosti zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania.

Dňa 28. novembra 2002 krajský súd svojím uznesením č. k. 17 Co 438/00-454 námietkam sťažovateľa k osobe znalkyne nevyhovel.

Dňa 9. januára 2003 sťažovateľ doručil krajskému súdu podanie, v ktorom zaujal stanovisko vo veci.

Dňa 7. februára 2003 znalkyňa PhDr. H. V. osobne prevzala spis sp. zn. 17 Co 438/00 za účelom vypracovania znaleckého posudku.

Dňa 11. apríla 2003 predseda senátu zistoval u znalkyne, prečo v určenej 60 - dňovej lehote nevypracovala znalecký posudok.

Dňa 25. júla 2003 znalkyňa oznámila krajskému súdu, že bola dlhodobo chorá a že sa potrebuje spojiť s konzultantkou, pričom krajský súd požiadala o oznámenie, ako má ďalej vo veci postupovať.

Dňa 31. júla 2003 predseda senátu oznámil znalkyni, že súčinnosť s konzultantom je povinná zabezpečiť sama. Na krajský súd sa môže obrátiť len v prípade nečinnosti poverenej osoby.

Dňa 24. septembra 2003 predseda senátu vyzval znalkyňu, aby obratom predložila znalecký posudok.

Dňa 20. októbra 2003 predseda senátu požiadal Okresné oddelenie Policajného zboru Bratislava I o sprostredkovanie prírpisu znalkyni.

Dňa 3. novembra 2003 bol na krajskom súde spísaný úradný záznam o vyjadrení súdnej znalkyne k oneskorenému podaniu znaleckého posudku.

Dňa 11. novembra 2003 bol doručený krajskému súdu znalecký posudok.

Dňa 19. novembra 2003 krajský súd uznesením č. k. 17 Co 438/00-479 priznal znalkyni odmenu za vypracovanie znaleckého posudku a bolo nariadené pojednávanie na 19. február 2004.

Dňa 12. februára 2004 bolo doručené krajskému súdu odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu č. k. 17 Co 438/00-479, ktorým bola priznaná znalkyni odmena za vypracovanie znaleckého posudku.

Dňa 19. februára 2004 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom krajský súd rozhodol, že uznesenie o priznaní znaleckej odmeny sa v časti o poučení opravuje takto: „*Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.*“ Krajský súd priznal súdnej znalkyni odmenu za doplnenie znaleckého posudku. Pojednávanie bolo odročené na 29. apríl 2004.

Dňa 25. februára 2004 odporkyňa oznámila krajskému súdu, že „*netrvám na odvolaní proti I. st. rozsudku a v tejto časti beriem odvolanie späť. Zotrvávam na tej časti odvolania, ktorou napádam vyhovenie žalobe*“.

Dňa 8. marca 2004 odporkyňa zaujala stanovisko „*k vyjadreniu navrhovateľa zo dňa 19. 2. 2004*“.

Dňa 15. marca 2004 krajský súd vyzval sťažovateľa, aby predložil doklady, resp. dôkazy.

Dňa 22. marca 2004 bolo krajskému súdu doručené podanie sťažovateľa, v ktorom požiadal o „*Odstránenie nepresností v súdnej zápisnici č. k. 17 Co 438/00*“.

Dňa 27. apríla 2004 sťažovateľ vniesol námietku predpojatosti „*proti členke senátu JUDr. A. M.*“

Dňa 28. apríla 2004 právny zástupca sťažovateľa ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní 29. apríla 2004 „*vzhľadom na závažné osobné prekážky*“.

Dňa 29. apríla 2004 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie (JUDr. A. M. nebola členkou senátu), ktoré bolo odročené na 24. jún 2004.

Dňa 12. mája 2004 sťažovateľ doručil krajskému súdu podanie „*Vyžiadanie vyjadrenia*“.

Dňa 27. mája 2004 predseda senátu reagoval na uvedené podanie sťažovateľa.

Dňa 22. júna 2004 sťažovateľ doručil krajskému súdu svoje stanovisko k vyjadreniu odporkyne z 5. marca 2004.

Dňa 24. júna 2004 sa uskutočnilo na krajskom súde vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 1. júl 2004.

Dňa 25. júna 2004 bolo doručené krajskému súdu „*Vyjadrenie*“ sťažovateľa.

Dňa 1. júla 2004 bolo vo veci pojednávanie, na ktorom krajský súd rozsudkom č. k. 17 Co 434/00-544 zaviazal odporkyňu zaplatiť sťažovateľovi 116 000 Sk s prísl. Vo zvyšnej časti bol žalobný návrh zamietnutý. Krajský súd zaviazal sťažovateľa zaplatiť odporkyňi náhradu trov konania.

Dňa 1. júla 2004 právny zástupca odporkyne doručil krajskému súdu vyčíslenie trov právneho zastúpenia.

Dňa 4. októbra 2004 krajský súd uznesením č. k. 17 Co 438/00-549 vydal opravné uznesenie ohľadom svojho uznesenia č. k. 17 Co 438/00-479.

Dňa 4. októbra 2004 krajský súd vydal doplniací rozsudok, ktorým doplnil svoj rozsudok z 1. júla 2004 č. k. 17 Co 434/00-544 v časti výroku o trovách konania tak, že sťažovateľa zaviazal uhradiť aj trovy súdneho konania.

Dňa 2. novembra 2004 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 3. decembra 2004 podal sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu z 1. júla 2004 č. k. 17 Co 434/00-544 dovolanie.

Dňa 7. decembra 2004 podala aj odporkyňa proti rozsudku krajského súdu z 1. júla 2004 č. k. 17 Co 434/00-544 dovolanie.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie vecí v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť vecí, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu vecí) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní o vyplatenie autorskej odmeny vedenom pod sp. zn. 11 C 247/91, v ktorom sťažovateľ vystupuje ako žalobca, a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 438/00 došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom napadnutého občianskoprávneho konania je vyplatenie autorskej odmeny, t. j. vec, ktorej povaha (spor o odmenu, teda o zdroj príjmov sťažovateľa) si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená (§ 100 ods. 1 OSP) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli

ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (pozri napr. I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00).

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že predmetné rozhodovanie o vyplatenie autorskej odmeny môže skutočne predstavovať určitý stupeň zložitosti súvisiaci s dokazovaním splnenia jej podmienok, ako aj určovaním jej výšky. Doterajší neobyčajne zdĺhavý - takmer štrnásťročný - priebeh tohto konania však ústavný nemôže pripísať iba na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu ku konaniu vedenom pod sp. zn. 11 C 247/91 pred okresným súdom nezistil takú závažnú skutočnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v napadnutých konaniach k zbytočným prieťahom. Využitie možností daných navrhovateľovi procesnými predpismi (napr. námietky zaujatosti podľa Občianskeho súdneho poriadku) na uplatňovanie a presadzovanie jeho práva v občianskom súdnom konaní spôsobuje síce predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prieťahy (napr. I. ÚS 31/01).

Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa v napadnutom konaní pred krajským súdom sp. zn. 17 Co 438/00, je nesporné, že k celkovej dĺžke konania prispel svojimi „neúspešnými“ procesnými návrhmi aj sťažovateľ (napr. námietka zaujatosti predsedu senátu, členky senátu, námietka voči osobe znalkyne). Ústavný súd na tieto okolnosti prihliadol pri určení výšky primeraného finančného zadostučinenia v danej veci.

3. 1. Pokiaľ ide o postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 247/91, predovšetkým treba konštatovať, že toto konanie trvalo od 20. decembra 1990 do 11. mája 2000, teda takmer desať rokov. Ak sa však odpočíta doba, počas ktorej vo veci rozhodovali aj odvolacie súdy, konanie iba pred okresným súdom trvalo osem rokov. Počas tejto doby bol okresný súd v predmetnej veci bez akýchkoľvek zákonných alebo iných dôvodov nečinný v období od 4. novembra 1993 do 13. mája 1994 a od 6. júla 1995 do 8. januára 1996, teda najmenej počas jedného roka. Okresný súd teda počas jedného roka vo veci nevykonával žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako

žalobca vo veci vyplatenia autorskej odmeny počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovaných článkoch ústavy a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02). Uvedená nečinnosť okresného súdu charakter zbytočných prietáhov najmä podľa článku 6 ods. 1 dohovoru nadobudla v kontexte neprimerane dlhého, osemročného konania okresného súdu v danej veci. K prietahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu súdu. Obranu okresného súdu, podľa ktorého k „objektívnym prietahom“ došlo „vzhľadom na pretrvávajúce kritické personálne obsadenie sudcov na občianskoprávnom úseku Okresného súdu Bratislava I a pretrvávajúci poddimenzovaný stav sudcov, ktorý k dnešnému dňu trvá“, nemožno akceptovať. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že ústavný súd pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec. Preto pri posudzovaní odôvodnenosti sťažnosti nemožno prihliadnuť na skutočnosti označované ako objektívne vo vyjadrení podpredsedníčky okresného súdu. V tejto súvislosti ústavný súd už uviedol (pozri napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prietahy, a to len v tom prípade, ak sa za tým účelom prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote. Z vyjadrenia podpredsedníčky okresného súdu nevyplýva prijatie účinných opatrení.

Skutočnosť, že okresný súd mal personálne problémy, ktoré nedokázal riešiť, nemôže byť pripočítaná na ťarchu účastníka konania a nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil (pozri napr. I. ÚS 156/02).

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 247/91, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

3. 2. Pokiaľ ide o postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 438/00, ústavný súd konštatuje, že toto konanie sa začalo dňa 21. decembra 2000 a bolo ukončené 4. októbra 2004, teda po odpočítaní troch mesiacov, keď sa vec nachádzala na najvyššom súde, aby rozhodol o námietke zaujatosti voči predsedovi senátu, napadnuté konanie pred krajským súdom trvalo tri a pol roka. Krajský súd bol pritom vo veci opakovane aj krátkodobo nečinný, konkrétne od 21. decembra 2000 do 26. apríla 2001 (štyri mesiace), od 8. augusta 2001 do 11. októbra 2001 (tri mesiace), od 5. decembra 2001 do 22. februára 2002 (tri mesiace), a jeho postup ani v období od 1. júla 2004 do 4. októbra 2004 (tri mesiace) nevykazoval znaky plynulého a efektívneho konania, jeho úkony nesmerovali k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako navrhovateľ v predmetnej veci nachádzal, čo je, ako to bolo uvedené pod bodom 3. 1 časti III tohto nálezu, základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy a dohovoru. Tieto nedostatky plynulosti konania by však same osebe neznamenali porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného najmä v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale charakter porušenia tohto základného práva nadobudli v kontexte celkovej tri a pol ročnej dĺžky tohto odvolacieho konania, resp. takmer štrnásťročnej celkovej dĺžky konania o vyplatenie autorskej odmeny. Táto dĺžka konania je vzhľadom na čl. 6 ods. 1 dohovoru celkom zjavne neprimeraná a vzhľadom na čl. 48 ods. 2 ústavy ústavne netolerovateľná.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru aj krajským súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 438/00, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. Pretože vo veci sťažovateľa bol 1. júla 2004 vyhlásený rozsudok, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ požadoval priznať primerané finančné zadosťučinenie vo vzťahu k okresnému súdu v sume 6 000 000 Sk a vo vzťahu ku krajskému súdu v sume 4 000 000 Sk, ktoré odôvodnil aj tým, že *„dlhodobý súdny spor negatívne ovplyvnil profesný život sťažovateľa, z existenčných dôvodov zabezpečenia rodiny musel sťažovateľ zmeniť profesiu“* a tiež tým, že *„15 rokov trvajúci súdny spor má negatívny následok na zdravotný stav sťažovateľa, spôsobil tiež dlhodobú psychickú traumou sťažovateľovi i jeho rodine“*.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k záveru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, ako aj na povahu veci považuje za primerané vo vzťahu k okresnému súdu vo výške 50 000 Sk a vo vzťahu ku krajskému súdu vo výške 20 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 a pod bodom 3.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania voči okresnému súdu (pretože podstatná časť štrnástich rokov trvania konania v danej veci prebiehala na tomto súde) v uplatnenej výške 10 400 Sk z dôvodu trov jeho právneho zastúpenia advokátom JUDr. M. A.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti z 22. decembra 2003 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 18. januára 2005). Za dva úkony vykonané v roku 2003 patrí odmena v sume dvakrát po 4 270 Sk a režijný paušál dvakrát po

128 Sk (§ 13 ods. 8, § 19 ods. 3, § 24 ods. 3 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb) a za jeden úkon vykonaný v roku 2005 patrí odmena 2 501 Sk a režijný paušál 150 Sk (§ 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú sumu 11 447 Sk.

Vzhľadom na to, že sťažovateľ si prostredníctvom svojho právneho zástupcu uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré vyčíslil v sume 10 400 Sk, ústavný súd - keďže to nie je v rozpore s platnými súvisiacimi predpismi - mu priznal náhradu trov právneho zastúpenia v požadovanej výške, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 4.

7. Vzhľadom na viazanosť ústavného súdu uznesením o prijatí predmetnej sťažnosti na ďalšie konanie č. k. I. ÚS 191/04-13, ktorým bol vymedzený predmet tohto konania, ústavný súd v danom štádiu konania nemohol posúdiť „Rozšírený návrh“ sťažovateľa z 22. januára 2005, ktorým namietal aj porušenie *«základného práva priznaného mu čl. 46 ods. 3, čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu – „Každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo ... prejednaná ... súdom ...»*, preto uvedeným návrhom sťažovateľa sa ústavný súd už nezaoberal.

8. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. februára 2005